

Υπάρχει μια μη αποικιακή γλώσσα στην Κύπρο; Και αν ναι, θα έπρεπε όλοι να μιλάμε στην Ετεοκυπριακή; (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Νοέμβριο του 2017 στην ιστοσελίδα [Kontrasusta](#).

Περιεχόμενο

Υπάρχει μια μη αποικιακή γλώσσα στην Κύπρο; Και αν ναι, θα έπρεπε όλοι να μιλάμε στην Ετεοκυπριακή;

δημοσιεύτηκε στις 22 Νοεμβρίου, 2017 από nvr

Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η γλώσσα δεν είναι, σε ένα ορισμένο επίπεδο ανάλυσης, ένα πολιτικό εργαλείο. Οι άνθρωποι στην Κύπρο το γνωρίζουν αυτό διαισθητικά, και γι' αυτό δεν θα ασχοληθώ με τη θεωρία, αλλά θα επικεντρωθώ στο πρακτικό επίπεδο.

Η γλώσσα είναι πολιτική, και εμείς, ως άτομα και ομάδες, κάνουμε πολιτική. Μερικές φορές συνειδητά, άλλες φορές λιγότερο. Αυτός ο ιστότοπος δημιουργήθηκε επίσης από μια σειρά πολιτικών αποφάσεων, μερικές από τις οποίες αρκετά συνειδητές (είναι ένας ιστότοπος που δεν περιορίζεται σε ένα μέρος της Κύπρου, παρόλο που η συνηθισμένη επιλογή είναι ο διαχωρισμός). Είναι, μεταξύ άλλων, πνευματικός διάδοχος ενός παλαιότερου πολιτικού εγχειρήματος, του [35-33 Media Collective](#), αλλά δεν είναι το ίδιο με το 35-33 για πολλούς λόγους. Μεταξύ αυτών: η γλωσσική πολιτική.

Ο δικτυακός τόπος 35-33 ήταν τρίγλωσσος, στα ελληνικά, τα τουρκικά και τα αγγλικά - αυτή ήταν μια πολύ ρητή απόφαση, η οποία δεν εφαρμόστηκε στην πράξη. Το Kontrasusta συνειδητά δεν παίρνει θέση για τη γλώσσα. Δεν έχει ξεχωριστές γλωσσικές εκδόσεις, δεν φιλοδοξεί να κάνει κάθε άρθρο διαθέσιμο σε πολλές γλώσσες, αποφεύγει γενικά να θέτει σαφή όρια. Ως αποτέλεσμα, αποδέχεται ότι η αγγλική είναι η κυρίαρχη γλώσσα του, επειδή αυτό επιθυμούν σήμερα οι άνθρωποί της. Αυτό που για το 35-33 ήταν μια αποτυχία να ακολουθηθεί και να εφαρμοστεί, για το Kontrasusta δεν αποτελεί πρόβλημα.

Αλλά από την εμπειρία μου να ασχολούμαι με την πολιτική στο προοδευτικό χώρο της Κύπρου, η χρήση της αγγλικής γλώσσας δεν είναι εντελώς αδιαμφισβήτητη. Έχω συμπάθεια για κάποιους λόγους και απογοητεύομαι από άλλους, και νομίζω ότι οι πρώτες μέρες του Kontrasusta είναι μια καλή ευκαιρία να το συζητήσουμε αυτό.

Ο λόγος που θεωρώ ότι είναι ο λιγότερο θεμιτός είναι αυτός που παρουσιάζει την αγγλική γλώσσα στην Κύπρο ως αποικιοκρατική γλώσσα, και ως εκ τούτου ανεπιθύμητη, ειδικά στις πολιτικές ομάδες με τις οποίες θα με βρείτε να συνεργάζομαι (ακόμα και με το κόστος της απώλειας ενός πιασάρικου συνθήματος για το επόμενο πανό κάτω από το οποίο θα κάνουμε πορεία).

Φυσικά, τα αγγλικά ήταν η γλώσσα της διοίκησης κατά τη διάρκεια της βρετανικής αποικιοκρατίας. Οι Βρετανοί την εισήγαγαν στα ελληνικά και τουρκικά εκπαιδευτικά συστήματα της Κύπρου ως δεύτερη γλώσσα, χωρίς όμως ιδιαίτερη επιτυχία, και μετά την ανακήρυξη της Κυπριακής Δημοκρατίας, η αγγλική παρέμεινε κυρίαρχη στους τομείς του δικαίου και του εμπορίου. Αλλά ποτέ δεν έγινε απειλή για τις τοπικές γλώσσες, με τον τρόπο που έγινε σε αποικίες εποίκιστών, όπως οι ΗΠΑ, η Αυστραλία και η Ιρλανδία (ναι, και η Ιρλανδία). Και σε όλο τον κόσμο, με πολλές γλώσσες να πεθαίνουν κάθε μήνα, ο ένοχος δεν είναι η διεθνούς φύσης αγγλική, αλλά οι γλώσσες των ισχυρότερων κοινωνικοπολιτικών ομάδων γύρω τους. Αυτό είναι σημαντικό, κρατήστε το στο μυαλό σας ενώ διαβάζετε αυτά που ακολουθούν.

Συνήθως αυτή η αρνητική αντίδραση στα αγγλικά ακολουθείται από μια πρόταση να χρησιμοποιούμε και τα ελληνικά και τα τουρκικά στο υλικό μας, ή τουλάχιστον να χρησιμοποιούμε κοινές λέξεις ή να αναμειγνύουμε τα δύο (Birleşik Κύπρος Parki, μην το ξεχνάτε ποτέ!). Αυτό είναι από μόνο του μια πολιτική δήλωση, με την οποία συμφωνώ απόλυτα. Αλλά είναι τα ελληνικά και τα τουρκικά πραγματικά μη-αποικιακές γλώσσες στο πλαίσιο της Κύπρου;

Οι ομιλητές της κυπριακής ελληνικής αισθάνονται στο πετσί τους ότι η νεοελληνική τους επιβλήθηκε μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος με τη χρήση βίας, ψυχολογικής και αρκετά συχνά και σωματικής (και ο θεωρητικός γλωσσολόγος μέσα μου θέλει επίσης να επισημάνει ότι δεν επιβλήθηκε καν με σοβαρές παιδαγωγικές μεθόδους που είχαν πιθανότητες να παράγουν μαθησιακά αποτελέσματα). Η νεοελληνική, ή μάλλον μια προσέγγισή της που παράγεται από δασκάλους που επίσης δεν την αποκόμισαν ποτέ, είναι κυρίως η γλώσσα του ελληνικού εθνικισμού στην Κύπρο. Για πολύ λίγους Κύπριους η νεοελληνική είναι μητρική γλώσσα, μια γλώσσα που αποκτήθηκε χωρίς μακροχρόνιο τραύμα (και αυτοί οι άνθρωποι απέκτησαν τη νεοελληνική είτε ζώντας στην Ελλάδα, είτε έχοντας Έλληνες συγγενείς, όχι μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος της Κύπρου). Όμως, αυτό δεν είναι το τέλος του θέματος. Η νεοελληνική στην Κύπρο απαίτησε πολύ περισσότερα θύματα.

Σε αντίθεση με το δικοινοτικό Φαντασιακό, η Κύπρος δεν ήταν ποτέ αμοιβαία δίγλωσση (η αμοιβαία διγλωσσία δεν είναι σε καμία περίπτωση ο κανόνας, ρωτήστε έναν Φλαμανδό για τη λεπτομερή επεξήγηση). Ενώ πολλές διαφορετικές κοινότητες ζούσαν μαζί στην Κύπρο, η ελληνική (κυρίως, η καθομιλουμένη κυπριακή ελληνική), ήταν η ηγεμονική γλώσσα για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, και δεν απειλήθηκε από κανέναν αποικιοκράτη. Μπορείτε να δείτε [στο τεύχος 9](#) του περιοδικού [Εντροπία](#) της [Συσπείρωσης Ατάκτων](#) πώς τα κυπριακά ελληνικά ομιλούνταν ευρέως από τους Τουρκοκύπριους, ενώ το αντίθετο ήταν σπάνιο - πολύ λίγοι Ελληνοκύπριοι ήταν ποτέ δίγλωσσοι. Στο ίδιο τεύχος μπορείτε επίσης να διαβάσετε πώς τα ελληνικά του εθνικιστικού εκπαιδευτικού συστήματος επιβλήθηκαν στους Κύπριους Μαρωνίτες, οδηγώντας τη μητρική τους Σάννα, μια λεβαντίνικη αραβική γλώσσα, σχεδόν στην εξαφάνιση. Το «The Third Motherland» είναι ένα εξαιρετικό ντοκιμαντέρ που θίγει και αυτό το θέμα.

Έτσι, τα ελληνικά, ακόμη και τα κυπριακά ελληνικά, είναι τόσο αποικιοκρατικά όσο και τα αγγλικά, και δεν έχουμε αρκετούς ομιλητές της Σάννα για να οργανωθούμε. Αλλά τα τουρκικά είναι εντάξει, σωστά; Ξέρετε ότι δεν είναι. Τα τουρκικά επιβλήθηκαν επίσης σε πολλούς Τουρκοκύπριους κατά τη διάρκεια των διαφόρων γύρων εθνικιστικής βίας. Κοινωνικά ηγεμονική όπως ήταν, η κυπριακή ελληνική ήταν είτε η μόνη μητρική γλώσσα πολλών Τουρκοκυπρίων πριν από 50 χρόνια, είτε η πιο εύχρηστη γλώσσα ανάμεσα σε αυτές που είχαν στη διάθεσή τους. Ο τουρκικός εθνικισμός, όπως και ο ελληνικός, επέβαλε επίσης τη γλωσσική ομοιογένεια. Υπάρχει βέβαια και η κυπριακή τουρκική, για την οποία δεν έχω τα προσόντα να μιλήσω, αλλά η οποία δεν φαίνεται να είναι αρκετά πεισματάρια, σε αντίθεση με την κυπριακή ελληνική που απλά αρνείται να πεθάνει.

The Cypriot Sign Language is also facing pressure from spoken languages, especially the dominant Greek and Turkish, because of the unfortunate assimilationist stance of many in the Deaf Community

and the wider society, who limit the ability of Deaf children to acquire a native language, instead expecting them to find a way to learn a spoken language through lip-reading, much later in life, and with horrifically low success rates, for pretty obvious reasons.

Western Armenian, Kurbetcha, and other more recent minority languages are also facing various levels of either threat, or societal pressure, but importantly, not from English. And of course all those languages are all standing on the long decomposed body of Eteo-Cypriot, a language so dead that we hardly know anything about it, so there's no chance we all learn it and truly be linguistically "decolonised" — if we are to take the whole 'colonial language' argument seriously (also, if we start as adults, we will need to try really hard to reach fluency, children have it so easy when it comes to learning languages, but until they grow up, or we find endless time to devote to second language learning, we are stuck with what we already speak).

Maybe so far you get the impression that I believe that we should also just speak English, or perhaps another international language, even an artificial one. There's some intersections between anarchism and Esperanto after all!

[A las barricadas in esperanto](#)

But no. I don't want us to all speak English, or Esperanto. The point is much simpler: using English is not more colonial than using Greek or Turkish, and it's much more achievable than learning Sanna, or Western Armenian, or Russian and Kurdish (which are actually the native languages of a lot of people in Cyprus) before we design our next banner. And since not everyone speaks Greek, and not everyone speaks Turkish, but 75% of Cypriots have communicative knowledge of English, I don't think English should be shunned as colonial when it gives us access to the people we want to communicate our ideals to.

Languages are regularly used to make political statements — having a banner in Greek and Turkish, instead of one in either language, or in English, says a lot about your political stance on nationalism. But we also want to communicate more than our stance on nationalism, and we also want to communicate more substance than just "I'm using both languages in an environment where this is frowned upon".

With the useless colonialism argument out of the way, there's some real language issues we must deal with. The people who do not want our movement to rely solely on English are not wrong.

Previously I wrote that 75% of Cypriots have communicative knowledge of English. The keyword here is communicative. Not everyone can follow highly specialised discussions or texts in English, and many among those who can follow, do not feel comfortable replying in English instead of their native language. Most of us learned English as a second language, and usually in an educational system that used terrible pedagogical methods, and was also not aiming for proficiency.

Also, for a lot of people, English was not their international second language. For people who came to Cyprus from the ex-USSR, Russian is, not English. For people who came from our neighbourhood in the Middle East, often Turkish is. From people who came from certain parts of Africa, French is still more widely used than English. No country is ever really monolingual, and Cyprus is a good example (not the most extreme though, say hello to Papua New Guinea with 832 native languages). There have been occasions our knowledge of English was simply not enough to communicate with people who approached us.

There is need for translations of written texts, and there's need for interpretation. Few groups make

translations a priority, and even among those who do because it is politically desirable, do not always do it enthusiastically, because translations are hard — a bilingual is not automatically a translator. Interpretation is even harder, it's an amazing but mentally demanding skill, and those who possess it are disproportionately asked to put it in use. Importantly, those translations almost never happen between Greek and Turkish, because, as mentioned before, reciprocal bilingualism is almost non-existent in Cyprus, and Turkish Cypriots who natively know Greek are getting older and older.

It is a challenge to those who want to reduce the milieu's reliance on English, especially those who are fluent multilinguals, but also to all of us. Can we succeed where 35-33 failed? Can we develop a robust network of radical translators that will make sure most of our political work is accessible in as many languages relevant to Cyprus we want to target? Will we dedicate time in learning new languages? We need infrastructure, and we need dedication to acquiring the necessary knowledge of both the languages, and techniques. And we need to make promoting early childhood multilingualism a political principle, even if on the face of it looks like a surprising priority for a political movement to have.

And in the mean time, English is still better than linguistic isolation.

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Kontrasusta \(Ιστοσελίδα\), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2017, Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:kontrasousta:kontrasousta_language_nvp&rev=1723889795

Last update: 2025/04/20 19:41

